

Μορφές τῆς Λάρισης

* * *

ΠΡΩΤ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΓΚΑΤΖΩΝΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ π. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΜΠΡΑΖΗΣ (1934-2008) Έφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Τυρνάβου Ὁ ἀπλοῦς, γλυκὺς καὶ ἄδολος

Ἡ Ἱερατικὴ ἐξουσία ἀντλεῖται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Χριστό, ὅπως ἄλλωστε συνέβη καὶ μὲ τοὺς Ἀποστόλους. Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ ἐξουσιαστικὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ ἀντιθέτως γιὰ ἐξουσία διακονίας κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤλθε νὰ ἐξουσιάσει τὸ λαὸ, ἀλλὰ νὰ τὸν διακονήσει¹. Ἡ πρώτη ἐξουσία ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριος στοὺς Ἀποστόλους καὶ στοὺς διαδόχους τους, εἶναι ἡ ἐξουσία τοῦ «δεσμεῖν καὶ λύειν» τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων². Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφερόμενος σ' αὐτὴ τὴν ἐξουσία λέγει ὅτι οἱ Ἱερεῖς, ἐνῶ κατοικοῦν ἀκόμη στὴ γῆ, ἔχουν ἀναλάβει τὴ διεύθυνση οὐρανίων ὑποθέσεων, μὲ ἐξουσία ποὺ ὁ Θεὸς «οὔτε ἀγγέλοις, οὔτε ἀρχαγγέλοις ἔδωκεν» ἀλλὰ μόνον σ' αὐτούς. Στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ τὴν ἐξουσία ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό-Πατέρα ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος Του, ὁ ὁποῖος στὴ συνέχεια τὴν παραχώρησε στοὺς Ἀποστόλους καὶ στοὺς Ἱερεῖς Του. Μὲ τὴν ἐξουσία αὐτὴ, ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὶς ψυχές, ἡ ἀπόφαση τῶν Ἱερέων –κτιστῶν ἀνθρώπων– ἐπικυρώνεται ἀπὸ τὸν Ἄκτιστο Θεό, «τὴν τῶν δούλων γνώμην ὁ Δεσπότης βεβαιοῖ» καὶ ἔτσι ἡ

¹ Ἰωάν. 13, 5.

² Ματθ. 18, 18 - Ἰωάν. 20, 23.

ἐξουσία τους ἀποβαίνει οὐράνια. Γιὰ αὐτὸ ὁ Ἱερὸς Πατὴρ μὲ θαυμασμὸ καταλήγει ὅτι εἶναι τόσο ὑψηλὴ ἡ θέσις στὴν ὁποία ἔχουν ἀνεβεί οἱ Ἱερεῖς, ὥστε νὰ φαίνεται σὰν νὰ ἔχουν ἤδη μεταφερθεῖ «εἰς οὐρανοὺς... καὶ τὴν ἀνθρωπεῖαν ὑπερβάντες φύσιν καὶ τῶν ἡμετέρων ἀπαλλαγέντες παθῶν, οὕτως εἰς ταύτην ἦχθησαν τὴν ἀρχήν»³.

Ἐναν ἀκόμη σεμνὸ καὶ ταπεινὸ λειτουργὸ τοῦ Ἱεροῦ θυσιαστηρίου ὁ ὁποῖος στὴ ζωὴ του ἔκανε πράξη τὸ «οὐκ ἤλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι» (Μάρκ. 10, 45) τοῦ Κυρίου μας, θὰ παρουσιάσουμε στὸ παρὸν ἄρθρο. Πρόκειται γιὰ τὸν μακαριστὸ π. Ἀπόστολο Ἀμπράξη, ἐφημέριο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Τυρνάβου. Ὁ π. Ἀπόστολος Ἀμπράξης τοῦ Εὐαγγέλου γεννήθηκε στὶς 24-12-1934 στὰ Καλογραιανὰ Καρδίτσας. Στὴν ἰδιαιτέρα του πατρίδα τελείωσε τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο. Στὴ συνέχεια ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ ἐξατάξιο Γυμνάσιο Παλαμᾶ καὶ ἀπὸ τὸ Ἀνώτερο Ἐκκλησιαστικὸ Φροντιστήριο Βόλου. Νυμφεύθηκε τὴν εὐλαβέστατη Αἰκατερίνη Τσιχτῆ τοῦ Ἀλεξάνδρου, μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε δύο ἀγόρια, τὸν Εὐάγγελο καὶ τὸν Ἀχιλλέα. Ἀτενίζοντας τὴν μακαριστὴ πρεσβυτέρα του, ἐρχόταν στὸν νοῦ μας τὸ Παροικιακὸ Ποίημα: «Γυναίκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιοῦτη (Παροιμ. 31, 10-31)». Καὶ ὅπως ἀπέδειξε ἡ πορεία της, ἦταν ὄντως τόσο γιὰ τὸν π. Ἀπόστολο, ὅσο καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐνορία της «τιμωτέρα λίθων πολυτελῶν» πρεσβυτέρα παλαιᾶς στόφας, ἀξιοσέβαστη καὶ ἀξιαγάπητη. Στὴν κυριολεξία ἦταν «τὸ καλυμμαύχι τοῦ Ἱερέως», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον.

Ἐλαβε τὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης (Διάκονος) στὶς 20-12-1960 στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Λαρίσης καὶ τὸν δεῦτερο (πρεσβύτερος) στὶς 23-1-1961 στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Κων/νου & Ἑλένης Παλαιοπύργου ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη τότε Λαρίσης κυρὸ Ἰάκωβο (Σχίζα). Τὴν 1-2-1961 διορίσθηκε τακτικὸς ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Κουλούρας, ὅπου ὑπηρετήσε γιὰ 3 σχεδὸν χρόνια. Τὴν 1-4-1964 ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ στὸν Ἱερὸ Ναὸ Γενέσεως Θεοτόκου

³ Ἰωάν. Χρυσοστόμου, «Περὶ Ἱερωσύνης Γ΄», 5-6, PG48, 644.

Αιγάνης, στὸν ὁποῖο ἱεράτευσε γιὰ 10 χρόνια. Τὴν 2-11-1974 ἀπεσπίασθη ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γεν. Θεοτόκου Αἰγάνης στὸν Ἱερό Ναο Ἁγίου Δημητρίου Τυρνάβου, στὸν ὁποῖο διακόνησε ἕως τῆς 31-1-2005, ὅποτε καὶ συνταξιοδοτήθηκε. Τὴν 14-3-1975 λαμβάνει τὸ ὑπ' ἀρ. 474 Ἐνταλτήριον Γράμμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης, μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ ἀνατίθεται τὸ λειτουργημα τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος.

Στὴ συνέχεια τοῦ παρόντος ἀφιερώματος, θὰ παραθέσουμε στὴν ἀγάπη σας πτυχές ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ π. Ἀποστόλου.

1) Ὡς οἰκογενειάρχης. Δημιούργησε οἰκογένεια-πρότυπο. Γιατὶ εἶχε πάντα κατὰ νοῦ τὶς συμβουλές τοῦ Ἁπ. Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεο, στὸν ὁποῖο προσδιορίζει καὶ τὶς εὐθύνες του «τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον»⁴. Ὁ Ἱερεὺς καὶ ἡ οἰκογένειά του δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονοῦν ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διατηρεῖ τὴν ἑγγαμν Ἱερωσύνη ὡς ὑψηλὰ σταθερὰ ἀξία, ὥστε νὰ ἀποτελεῖ ἓνα ἐποικοδομητικὸ πρότυπο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀρκεῖ νὰ τηροῦνται ἀπαρασάλευτα οἱ ἀδιαπραγμάτευτες ἀρχές της, γιὰ τὴ μοναδικότητα καὶ τὸν μυστηριακὸ χαρακτῆρα τοῦ Χριστιανικοῦ Γάμου»⁵. Τὰ μέλη τῆς Ἱερατικῆς οἰκογένειας, γνῶστες τῆς μοναδικῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἱερέως συζύγου καὶ πατέρα, γίνονται πολύτιμοι βοηθοὶ στὸ ἔργο του. Καταβάλλουν μεγάλο ἀγῶνα νύχτα καὶ ἡμέρα γιὰ νὰ μὴν προδώσουν τὸν «ἀντιπρόσωπο» τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ καὶ θεμελιωτῆ τῆς Πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «ἠγάπησε ἡμᾶς καὶ παρέδωσε ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ»⁶. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ τῆς πρεσβυτέρας του Αἰκατερίνης καὶ τῶν καλῶν παιδιῶν του, ἐνίσχυε τὸν ἀγῶνα τοῦ Ποιμένα-Πατέρα τους, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι ἀμείφθηκαν ἀπὸ τὸν Θεό, γιατί ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ὀδηγηθοῦν μὲ τὸ παράδειγμά τους συνάνθρωποι στὴ σωτηρία.

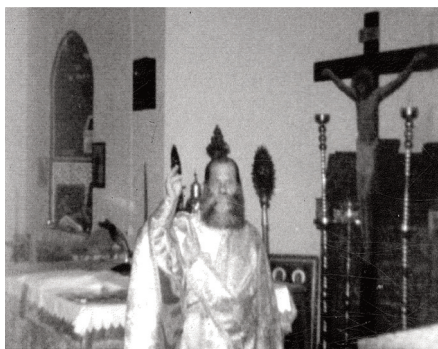
⁴ Α΄ Τιμ. 3, 4.

⁵ π. Ἰωάννου Μεγιεντόρφ, Ὁ Ὁρθόδοξος Γάμος σσ. 180-181, Ἀθήνα 2004.

⁶ Ἐφεσ. 5, 2.

2. Ὡς Ἱερεὺς. Αὐτὸ ποὺ χαρακτῆριζε τὴν Ἱερατικὴ διακονία τοῦ π. Ἀποστόλου ἦταν ἡ ἱεροπρέπεια, ἡ φιλακολουθία του καὶ ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη του πρὸς τὸ ποίμνιο, πού τοῦ ἐμπιστευόταν κάθε φορὰ ἡ Ἐκκλησία.

Λειτουργοῦσε σὰν νὰ ἦταν ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία φορὰ. Πάντοτε μὲ ταπεινὴ καὶ προσοχὴ στὴ συμπεριφορὰ του. Εἶχε τὴν ἀρχὴ νὰ μὴν λέει ποτὲ «ὄχι» ὅταν τοῦ ζητοῦσαν μιὰ ἐξυπηρέτηση.

Λόγω τῆς μεγάλης του προθυμίας ἀναγκαζόταν μερικὲς φορὲς, γιὰ νὰ ἰκανοποιήσει ὄλους, νὰ κάνει πολλὰ πράγματα συγχρόνως, ἐξομολόγησι, σαραντισμὸ, τρισάγια... Κατὰ κάποιο θαυμαστὸ τρόπο τὰ κατάφερε ὅλα στὸν χρόνον τους, παρ' ὅλο ποὺ ἀντιμετώπιζε προβλήματα ὑγείας ἐξαιτίας τοῦ σακχαρώδη διαβήτη πού τὸν ταλαιπωροῦσε.

Καὶ πάντα ἦταν ἤρεμος καὶ εἰρηνικὸς καὶ ἀνέπαυε μὲ ταπεινὸ καὶ γλυκὸ τρόπο τοὺς πιστοὺς. Μὲ τοὺς ἐφημερίους τῶν ἄλλων Ἱερῶν Ναῶν τοῦ Τυρνάβου εἶχε ἀριστη συνεργασία. Ἀμείωτο καὶ συνεχὲς τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ πρόνοιά του γιὰ τὴ συντήρησι καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸ τόσο τῶν ἐνοριακῶν ναῶν, ὅσο καὶ τῶν παρεκκλησιῶν. Κατάφερε, πάντα μὲ τὴ συνεργασία τῶν ἐκλεκτῶν Ἐπιτρόπων του, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκονομικὴ συνδρομὴ τῶν εὐλαβῶν Ἐνοριτῶν του –καὶ ὄχι μόνο–, νὰ καταστήσει ὄλους τοὺς ναοὺς ἀπ' ὅπου πέρασε, ἰδιαίτερος ὅμως τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Τυρνάβου, πραγματικὰ στολίδι. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὰ Ἱερὰ Παρεκκλήσια τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ τῆς Ἁγίας Λαύρας. Δυστυχῶς ὅμως, κατὰ τὰ τελευταία χρόνια τῆς Ἱερατικῆς του διακονίας, ἔλαβε μιὰ ἀνείπωτη θλίψη, ἐξαιτίας τῆς ὀλοκληρωτικῆς καταστροφῆς τοῦ ἐνοριακοῦ του Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου λόγῳ πυρκαγιᾶς (9-3-1996), τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ πού μὲ τόσους κόπους καὶ θυσίες εἶχε ἀνακατασκευάσει. Ἀλλὰ καὶ πάλι σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα σύσσωμος ὁ Τυρνάβος ἀποκατέστησε τὴς ζημιές, καὶ παρέδωσε καὶ πάλι στὴ θεία Λατρεία τὸν Ἱστορικὸ αὐτὸ Ἱερὸ Ναό. Καὶ ὁ κατὰ πάντα ἄξιος διάδοχός του Αἰδουσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἰωάννης Καραμπίνης τὸν κατέστησε, μὲ τὴς ἀοκνεσ προσπάθειές του, καὶ πάλι κόσμημα τοῦ Τυρνάβου.

3. Ὡς πνευματικός. Ὁ ἐφημέριος, ὡς πνευματικός πατέρας, μυσταγωγεῖ μὲ τὰ μυστήρια καὶ τὸν λόγο, τὴ γέννηση καὶ πνευματικὴ ὀρίμανση τῶν πνευματικῶν του τέκνων, τῶν Χριστιανῶν. Ἡ πνευματικὴ γέννηση, ποὺ εἶναι καρπὸς τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, τῆς ποιμαντικῆς φροντίδας τοῦ Ἱερέα, καὶ τῆς ἐλεύθερης βούλησης τῶν ἀνθρώπων, προϋποθέτει ὠδίνες καὶ κόπους.

Οἱ δυσκολίες καὶ οἱ πνευματικοὶ πόνοι ἀπορρέουν ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες, τὶς πτώσεις, τὴν ἀμετανοησία, τὴ σκληροκαρδία, τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς ἐγκαταλείψεις τῆς πατρικῆς ἐστίας, ἐκ μέρους τῶν πνευματικῶν τέκνων. Ὁ π. Ἀπόστολος ὡς πνευματικὸς κατέβαλλε προσπάθεια καὶ ἄσκηση, νὰ ἀνακαλύπτει σὲ κάθε περίπτωση «Τὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν, τὸ εὐάρεστον καὶ τέλειον»⁷. Διότι ἂν ἀκολουθοῦσε τὴ δικὴ του γνώμη, ἐπόμενο ἦταν νὰ γίνονται λάθη καὶ σφάλματα. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔτρεμε. Εὐτυχῶς ὅμως ἦταν στολισμένος μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς διακρίσεως, διότι χωρὶς αὐτὴ καμία ἀρετὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσφαλὴς μέχρι τέλους.

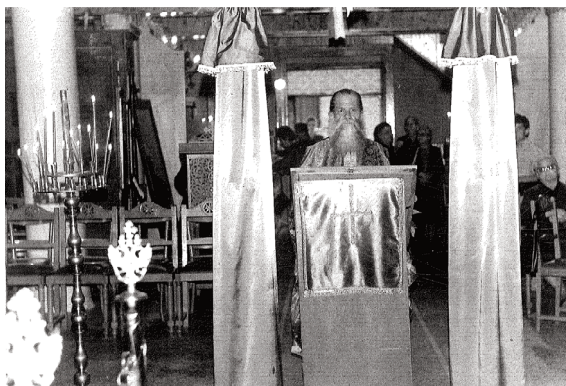

4. Φιλανθρωπία. Κατὰ τὴ διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀρετῶν ὀφείλει ὁ Ἱερέας νὰ εἶναι καὶ φιλόανθρωπος. Ἔτσι καὶ ὁ π. Ἀπόστολος πρωτοστατοῦσε σὲ ἔργα φιλανθρωπίας, σὲ συνεργασία πάντοτε μὲ τὶς κυρίες τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων. Διακρίθηκε σὲ ἔργα ἀγάπης καὶ ἀνακούφισης τῆς ἀνθρώπινης ἀνέχειας καὶ ἀνάγκης, ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, περνᾷ μέσα ἀπὸ τὸν συνάνθρωπο. «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε»⁸. Ὁ π. Ἀπόστολος ἔδινε, διαμοίραζε παντοῦ μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ ἀπλοχεριά. Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία, διὰ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῆς κυροῦ Σεραφεῖμ, ἐκτιμῶντας τὴν προσφορὰ τοῦ ἀοιδίμου πατρὸς, τοῦ ἀπένευσε σὲ ἐσπερινῶ στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Τριάδος Λαρίσης, τὸ ὄφικιο τοῦ Οἰκονόμου.

Ἐκοιμήθη στὶς 28-11-2008 καὶ τὴν ἐπομένῃ τελέστηκε πανδήμως ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία του, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Δημητρίου Τυρνάβου, ἀπὸ τὸν Σεβ. Μη-

⁷ Ρωμ. 12, 2.

⁸ Ματθ. 22, 31-46.

τροπολίτη τότε Καστορίας και νῦν μακαριστό κυρὸ Σεραφεῖμ (ἑξάδελφος τῆς πρεσβυτέρου του) και τάφηκε στὸ κοιμητήριό τῆς πόλεως, ὅπου ὑπηρετήσε τὰ περισσότερα χρόνια τῆς Ἱερατικῆς του Διακονίας.

Κλείνοντας τὴ σύντομη ἀναφορά μας, στὸν μακαριστό π. Ἀπόστολο Ἀμπράζη, και ἀναλογιζόμενοι τὸν χαρακτήρα του και τὴν Ἱερατικὴ του πορεία, ἔρχεται στὸν νοῦ μας ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Σ' αὐτὴν ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς τονίζει πῶς γνώρισαν τὸν Χριστὸ κάποιοι ἐκ τῶν ἀποστόλων και πῶς ὁ Ναθαναὴλ. Γιὰ τὴ γνωριμία τοῦ Χριστοῦ με τὸν Ναθαναὴλ, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφέρει πῶς, ὅταν τὸν συνάντησε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «Νὰ ἕνας ἀληθινὸς Ἰσραηλῆτης, στὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει δόλος»⁹, και στὴ συνέχεια ἀφοῦ ἔγινε προφητικὰ ἡ ἀναγνώρισί του και ὁ Ναθαναὴλ ἐξεπλάγη ἀπὸ αὐτὴ, ὁ Χριστὸς συνέχισε: «Θὰ δεῖς και θὰ μάθεις ἀκόμα πιὸ πολλὰ, και μάλιστα θὰ δεῖς τοὺς οὐρανοὺς νὰ ἀνοίγουν, και τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνεβαίνουν και νὰ κατεβαίνουν στὸν Χριστό»¹⁰.

Πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο κρύβεται ἡ Ἱστορία τοῦ Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται ὡς ἄδολος ἦ, ὅπως τονίζει ἡ Ἁγία Γραφή, ἦταν ἄπλαστος. Ἦταν ἄπλαστος με τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων, μεγάλωσε χωρὶς τὴν κακία τους. Ἦτσι και ὁ π. Ἀπόστολος. Ἀγωνίστηκε σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ, νὰ στέκεται μπροστὰ στὸν Θεὸ, ὅπως ὁ Θεὸς τὸ θέλει, χωρὶς δόλο και κακία.

Αἰωνία του ἡ μνήμη! Τὴν εὐχὴ του νὰ ἔχουμε!

⁹ Ἰωάν. 1, 44-48.

¹⁰ Ἰωάν. 1, 51-52.